

तन्निषेधपराणि “द्युतं समाह्वयञ्चैव यः कुर्यात्कारयेत् वा । तान् सर्वान् घातयेद्राजा मृद्रांश्च द्विजबिह्निनः” इत्यादीनि तान्यपि क्रूडाक्षदेवनविषयतया राजाध्यक्षसमि-
करहितदूतविषयतया च योज्यानि । किञ्च “द्युत-
मेकमुखं कार्यन्तस्करज्ञानकारणात्” या० । यत्पूर्वोक्तं
द्युतन्तदेकं मुखं प्रधानं यस्य द्युतस्य तत्तथोक्तं कार्यम् ।
राजाध्यक्षाधिष्ठितं राज्ञा कारयितव्यमित्यर्थः तस्कर-
ज्ञानकारणात् तस्करज्ञानरूपस्ययोजनस्यर्थालोच्य ।
प्रायशः चौर्यार्जितधना एव कतिवा भवन्त्यतस्योर
विज्ञानार्थमेकमुखं कार्यम् । द्युतधर्मं समाह्वयेति-
दिशद्वाह । “एष एव विधिर्ज्ञेयः प्राण्ड्युते समाह्वये”
या० । गृहे यतिकष्टेरित्यादिना योदूयते धर्म उक्तः
सएव प्राण्ड्युते मङ्गलमेवमहिमादिनिर्वर्त्य समाह्वयसप्तके
ज्ञातव्यः” ।

आह्वयन न० आह्वयं करोत्यनेन आह्वय+णिच् करणे ल्युट् ।
नामादेशसाधने शब्दभेदे । कर्त्तरि ल्यु । आह्वानकारके
लि० “रामस्याह्वयना द्विजाः” रामा० ।

आह्वयितव्य लि० आह्वयं करोति आह्वय+णिच्-कर्मणि
तव्य । आह्वानीये आकारणीये । “नैवमाह्वयितव्या ते
शयने वार्षपर्वणो” भा० आ० ८२२० ।

आह्वर लि० आ+हृ-अच् । १कुटिबे २उशीनरदेशोत्पन्ने
च । तेन कन्याशब्दस्य षडीसमासे क्लीबत्वम् । आह्वर-
कन्वम् । अलोत्तरपदस्यादुदात्तत्वम् ।

आह्वा स्त्री आ+ह्वे-अङ् । १आह्वाने । करणे अङ् । २संज्ञायाम्
नामनि “लेपश्च शस्यते सिक्थशताह्वगौरसर्षपैः” सुशु० ।

आह्वान न० आ+ह्वे-ल्युट् । आकारणे (हाका) “दूराह्वाने
च गाने च रोदने च मृतोमतः” व्या० का० । करणे लुपट् ।
२संज्ञायां नामनि नाम्नै वाऽऽकारणं हि क्रियते इति तस्य-
तथात्वम् । करणे ल्युट् । १आह्वानसाधने राजकीय-
पत्ने । (तलवनामा) “यावदाह्वानदर्शनम्” भागे ल्युट् ।
व्यवहारे विवादनिर्णयार्थं ४राज्ञाऽऽकारणे (तलपकरा)
तल वर्द्धावर्द्ध प्रकारादि मित्ता० स्मृतिवाक्यात् दर्शितम् ।
यथा “ऋष्य कार्यं न्याय्यं चेदाह्वानार्थमतः परम् ।
सुद्रां वा निक्षिपेत्तन्मिन् पुरुषं वा समादिशेत् ।
अकल्यबालस्यविरविषमस्यक्रियाकुलान् । मत्तोन्मत्तप्रम-
त्तार्त्तभृत्यान्नाह्वानयेन्नृपः । न हीनपक्षां युवतिं
कुलजातां प्रकृतिकाम् । सर्ववर्णोत्तमां कन्यां तां ज्ञाति-
प्रमुखाः स्मृताः । तदधीनकुटुम्बिन्यः स्त्रैरिण्योगणिकाश्च

याः । निष्कृता याश्च पतितास्तासामाह्वानमिष्यते ।
काल देशश्च विज्ञाय कार्याणाञ्च बलाबलम् । अकल्या-
दीनपि शनैर्यानेराह्वानयेन्नृपः । ज्ञात्वाभियोग येऽपि
सुर्वने प्रव्रजितादयः । तानप्याह्वानयेद्राजा गुरुकार्येष्व-
कोपयन्निति” अत्र सर्वत्र आह्वानं-करोति णिचि
आह्वानयेदिति सिद्धम् । “कतोलूक् प्रकृतिवच्च कारक मिति
वार्त्तिकं त्व नेह प्रवर्त्तते वक्तव्यमहणात् ।

आह्वायक लि० आ+ह्वे-ल्यु ल् युच् । आह्वानकारके आका-
आह्वारक लि० आ+हृ-ल्यु ल् । कुटिबे ।

रके । “आह्वायकेभ्यः श्रुतस्युत्पत्तिः” भट्टिः णिनि
आह्वायीत्यप्यत्र स्त्रियां ङीप् ।

आह्वृति स्त्री आ+हृ-क्तिन् । १कौटिल्ये कर्त्तरि क्तिच् ।
२राजभेदे “रक्षो चैवाह्वृतिश्चैव नीलोनामदएव च” हरि०
१४१अ० “रक्षो चैवाह्वृतिश्चैव तस्यतुर्निश्चितौ रणे” हरि
वं० १४२अ० “जरासन्धं समाश्रय्य तथैवाह्वृतिभीष्मकौ,
हरि० १६०अ० ।

इति श्रोतारानाथतर्कवाचस्य तिसंकलिते वाचस्पत्ये
आकारादिशब्दार्थनिर्णयः ।

इ

इ उ० अस्य विष्णोरपत्वम् अ+इङ् । १कामदेवे स हि-
रुक्मिण्यां विष्णोरंशात् कृष्णात् जातः तत्कथा यथा
“रुक्मिण्यां वासुदेवाच्च लक्ष्म्यां कामोद्यतव्रतः । शम्बरान्त
करो जज्ञे प्रद्युम्नः कामदर्शनः” हरि० १६१अ० ।
एवं व्युत्पत्तिमन्वेन कामदेवस्यैव इत्यर्थता नाभि
णापस्थेति बहवः । कामदेवदेवत्याच्च अभिलाषे औपचारिक
इत्यन्ये । नजर्षकस्य अ इत्येदम् अ+इङ् । २भेदे, २रोषो-
क्तौ, ४निराकरणे, ५अनुकम्पायाम्, ६गदे, ७विजये, ८नि-
न्दायाम्, ९सम्बोधने च अय्य०चादि । निपातैकाचकत्वात्
अस्य प्रगट्प्रसङ्गा तेन इ इन्द्र इत्यादौ न सन्धिः

इ गतौ आदि० पर० सक० अनिट् । अयति ऐषीत् इयाय
इयतुः इयुः इययिष इयेथ । अयन् इतः इतिः अय-
नम् । आयः इत्वा । “उदयति आ तदङ्गुतमाब्जिभिः”
नैष० “अयमुदयति सुद्रामङ्गनः पद्मिनीनाम्” उद्भटः ।
“उदयति विततोर्द्धरश्मिरज्जौ” माघः । अयञ्च धातुः